

Főtiszteletű püspök úr, nagytiszteletű egyházi képviselők, nagytiszteletű tanári kar, kedves diákok és nem utolsó sorban szeretett családtagok, rokonok és barátok!

Eljegyezzek magamnak örökre, eljegyezzek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával, így hangzik évfolyamunk vezérigéje. Ez az ige Hóseás próféta idejében hangzik el, akkor amikor Isten választott népe új lehetőséget kap arra, hogy a nem nép állapotából újra néppé váljon az Isten számára. Teszi mindezt úgy, hogy közben elvezeti a pusztába és szívhez szólóan beszél vele, majd eljegyzi magának. Egy bensőséges kapcsolat ez, Isten szívére helyezi a népnek, hogy az Ő jelenléte kíséri őket.

Templom és pecsét. Ez a két erőteljes szó jelentette számunkra azt, hogy a reformáció 500. évében nemcsak arra emlékeztünk évszázadok távlatából, hogy még mindig itt vagyunk és vágyunk visszatérni a gyökerekhez, hanem ugyanebben az évben indultunk el mi, akik itt vagyunk, most előttetek és fogadalmat teszünk, arra, hogy valamit mi is hozzá akarunk tenni ahhoz az 500. évhez, amit egykor reformátoraink elkezdtek és megvalósítottak. De erre Isten vezetett el és ő jegyezte el magának örökre és ezt maga Isten mondja.

Templom és a pecsét. A pecsét valamit komolyat, hivatalosat, mély dolgot jelent. Lehet egy jel, ami arra volt jó, hogy most itt álljunk. Fogalmazhatunk úgy is, hogy Isten lepecsételt minket az ő akaratával Szentlelkével és az Ő fiával. Tette úgy, hogy közben vezette lépteinket, fogta kezünket és szeretetével takart be minket.

De hol kezdődött? Otthon kezdődött minden. Ahol megszülettünk, felnőttünk, ahol neveltek és vigyáztak ránk féltő szeretettel. Otthon, az a hely számunkra, ahova mindig visszatérünk. Otthon az a hely, ahol mindig vártak haza, ahol az atyai intés és az anyai meleg szív mindig fel tudott tölteni. Most hadd köszönjük meg nektek szeretett szüleink, hogy ott voltatok mellettünk, támogattatok, és ha útra keltünk mindig még hozzá tettek valamit: Mikor jössz haza?

Köszönjük testvéreinknek, nagyszülőinknek, feleségnek és férjnek, barátainknak, hogy támasz voltatok, hogy igazi társsá váltatok számunkra ezen az utón is.

De otthonná vált számunkra a templom is. Isten népének számára fontos volt egy hely, ahol áldozhattak az Úrnak. Számunkra is egy olyan hely volt, ahova vittük örömeinket és cipeltük fájdalmainkat. Ahol körülvett a szent. És ebben a szentségben leltünk igazi csendességre, merítettünk erőt és indultunk el, hogy aztán megérkezzük ide a Teológiára.

Ez az intézet vált aztán egy olyan helyé, ahol sok mindent megtapasztaltunk. Vannak, akik számára egy új otthon, vagy egy olyan hely, ami biztonságot ad. Nemcsak a falak, nyújtottak biztonságot, hanem az abban lakók által is vált mindez valósággá számunkra.

Tisztelt tanáraink köszönjük, hogy kalauzoltak, hogy formáltak, neveltek és bátran mondhatjuk mindannyian, sok mindent viszünk magunkkal. Tudást, tapasztalatot és megannyi személyes élményt, beszámolót, prédikációt és áhítatot, amelyek által számunkra egy-egy új és mélyebb megvilágítást nyert mindaz amire azelőtt nem is gondoltunk.

Köszönjük az ifjúsági lelkésznek, intézeti alkalmazottnak, hogy ő is gazdagították és gyarapították, személyes fejlődésünket, akik végig kísérték itt létünket.

Most hozzátok szólok kedves diáktársaim. Búcsúznánk de valahogy nem megy. Olyan sok mindent adtatok. Mosolyt, könnyeket, szavakat, történeteket, öleléseket, beszélgetéseket, barátságokat. Magunkkal visszük az arcokat. Elraktározzuk és mindig szeretettel emlékezünk vissza rátok. Vigyázzatok egymásra és néha-néha gondoljatok ránk is, mert mi is azt tesszük.

Ezekkel a szavakkal gondolatokkal adunk hálát Istennek, hogy Ő valóban eljegyezett magának örökre. Ilyen kapcsolattal zárunk le egy szakaszt az életünkből és indulunk tovább, hogy reménység szerint hű társai lehessük a szolgálatban. Mert: *az első szolgálat, amellyel a közösségben egyik ember a másiknak tartozik, az az, hogy a másikat meghallgatja. Ahogy az istenismeret azzal kezdődik, hogy Isten igéjére hallgatunk, ugyanúgy a felbaráti szeretet kezdete az, hogy megtanulunk odafigyelni a felebarátra.*

Tisztelettel felkérem a nagytiszteletű püspök urat, hogy vegyen át bennünket egyházunk joghatóságába.

Torkos Ákos
végzős hallgató